

PENCERE

Kültür – Sanat – Edebiyat

Tuana İlayda AYDOĞAN **ÖN YARGI**

Bir kimseye, belirli bir olaya veya duruma dayanan, önceden edinilmiş olumlu ya da olumsuz yargı, kanı... Ön yargı bu şekilde tanımlanabilir.

Aslında hepimiz bazı şeylere ön yargılı olabiliyoruz. Bir kişiyi ya da bir nesneyi tanımadan, bilmeden onun hakkında olumsuz düşüncelere kapılabiliyoruz.

Örneğin; herhangi bir derste henüz işlemediğimiz bir konuyu görünce gözümüz korkuyor ve hemen kendimize ben bu konuyu nasıl yapacağım, diye soruyoruz. Oysa o konuyu öğrendiğimizde aslında hiç de korktuğumuz gibi olmadığını görürüz.

Ön yargı beraberinde birçok olumsuz davranış da getirebilir. İnsanı benliğinden uzaklaştırır. İnsanlarla olan ilişkilerimizi zayıflatır. Ama biz ön yargıyı azaltırsak insanlarla olan ilişkimiz kuvvetlenir, onları daha iyi tanırız ve doğru arkadaş seçimi yaparız.

Bir başka örnek daha vermek gerekirse bizler kitap seçimi yaparken kitabın kapağına, ismine, tasarımına bakıp güzel olup olmadığına karar veriyoruz. Ama belki o kapağını, ismini beğenerek aldığımız kitabı okuyunca hiç beğenmeyeceğiz. Tam tersi de olabilir.

Ön yargı başta bizim için çok büyük sıkıntılara yol açmayabilir ancak zamanla bu durum değişir. Hayatımızda keşkeleri çoğaltır. Bu yüzden lütfen insanlara ve başka şeylere de ön yargısız yaklaşalım.

Ben bu yazıyla biraz da olsa insanları ön yargılarından uzaklaştırmak istedim.

Cansu Kübra AKSOY **ÇOCUKLUK**

Çocukluk deyince oyun oynamak, eğlenmek ve düşün yaraladığımız dizlerimiz gelir aklımıza. Sabah dışarı çıkarız, akşam ezanına kadar dışarıda çeşitli oyunlar oynarız. Bu oyunlarla hem eğleniriz hem de paylaşmayı, sevmeyi, sarılmayı ve sevgi dolu olmayı öğreniriz.

Top, arka bahçeye kaçtığında en çekingen arkadaşımızı topu almaya göndeririz. Saklambaçta arkaya saklanıp hemen ebeleriz. Kendimizce kurallar uydurarak yeni oyunlar üretir ve yayarız. Eve geç gelince ailemizden azar işitsek de uslanmayız çünkü biz çocukluğu böyle yaşarız.

Şimdi sokaklar neşe dolu sesimizden ve oyunlarımızdan mahrum kaldı. Sokakta arkadaşlarımızla doya doya top oynamayı, ip atlamayı çok özledik. Artık evlerimizde oyunlar oynuyoruz ama biliyorum ki bizler kurallara uyarsak bu süreç geçecek. Arkadaşlarımıza, okulumuza, coşkuyla oynadığımız oyunlarımıza en kısa zamanda kavuşacağız.

Nisa GÜRKAN **SONSUZ MUTLULUK**

Küçüklüğümden bilirim kitapları,
Mutlu sonla biten masalları,
Okudukça anladım hayatı,
Her masalın sonunun mutlu olmadığını.

Hayatta bazen sorunlar yaşarsın,
Yanıtı kitaplarda ararsın,
Farklı dünyalara açılıp
Yeni dostluklar kurarsın.

Okuduğun her kitaptan,
Yeni bir ders çıkarmalısın.
Bazen örnek verir yaşamdan
Kendi geçmişini hatırlarsın.

Hayal et, düşün, harekete geç.
Kitaplarla yaşasın her genç,
Sevgi dolu satırlar yazsın kalemler,
Mutlu sonla bitsin tüm hikâyeler.

Ennur Eda SÜLÜKÇÜ **BİR AĞAÇ OLSAM**

Bir ağaç olsam.
Upuzun gövdem,
İri dallarım olsa.
Yemyeşil yapraklarımın arasında,
Renk renk çiçeklerimle yaşasam.

Bir ağaç olsam.
Sonbaharda yapraklarım
Yere düşse.
Çocuklar gölgemde oynasa.

Bir ağaç olsam.
İlkbaharda yeniden
Çiçek açsam.
Misler gibi koksam.

Bir ağaç olsam.
Yazları insanlar,
Gövdemde piknik yapsa.
Kuşlar cıvıl cıvıl ötse.

Bir ağaç olsam.
Kışları beyaza bürünsem.
Çocuklar kartopu oynasa.
Hep böyle mutlu kalsam.

Yusuf ÇEKEN

Belinay MUSLU

YARININ IŞIKLARI

Ben on dört yaşında bir kız çocuğuyum. Hayâl kurmayı, hayâllerimin gerçek olması için çalışıp çabalamayı çok seviyorum. Şu an içinde bulunduğumuz durum beni biraz üzse de hayâl kurmaktan vazgeçmiyorum.

Hayâllerimde tüm insanlığın birlik olması ve dünyada tüm çocukların kahkaha seslerinin yükselmesi var. Ben inanıyorum ki dünyayı hep birlikte sevgi ile kurtaracağız. İşte kalbimde bu duyguları hissederek aşağıdaki kısa öyküyü yazıyorum.

Küçük kız penceresinin önüne oturup hayâller kurmaya başladı. Gökyüzünde birdenbire yıldızlar ve tüm gezegenler görünürdü. Her gezegende salıncakta sallanan birer çocuk vardı. Her biri farklı ülkelerden olan bu çocuklar minik ellerinde rengârenk fırçalar tutuyorlardı. Bu fırçalar ile karanlık gezegenleri rengârenk boyuyorlar ve onları aydınlığa kavuşturuyorlardı.

Birden mavi ve yeşil tonlarının ağırlıklı olduğu bir gezegen gördüler. Bu gezegen ıslık ıslık parlıyordu. Çocukların hepsinin yüreğinde merak duygusu uyandı. Gezegenin renkleri onları adeta büyülemişti. Hep birlikte bu gezegeni keşfetmeye karar verdiler. Bu gezegeni diğerlerinden ayıran bu güzelliğin sırrını öğrenmek istiyorlardı.

Çocuklardan biri dayanamayıp sordu: “Bu gezegene kim benimle gelmek ister?” Bu soruya tüm çocuklar, “Ben, ben...” şeklinde cevap verdiler. Tüm çocuklar el ele tutuştular. Rengârenk, insanın gözünü kamaştırıcı bir güzellikteydiler. Ancak içlerinde eksik olan renkler vardı. Kalplerinde bu eksik olan renkleri gidecekleri gezegende bulabileceklerini hissettiler.

El ele verdiklerinden çabucak merak ettikleri o büyülü gezegene ulaştılar. Bu gezegenin büyüleyici bir güzelliğe sahip olmasının sebebini öğrendiler. Buradaki tüm çocukların mutluluğu bu gezegeni böylesine güzel yapıyordu. Buraya masmavi gözlü, güneş gibi saçları olan yüreği güzel bir liderin eli değmişti.

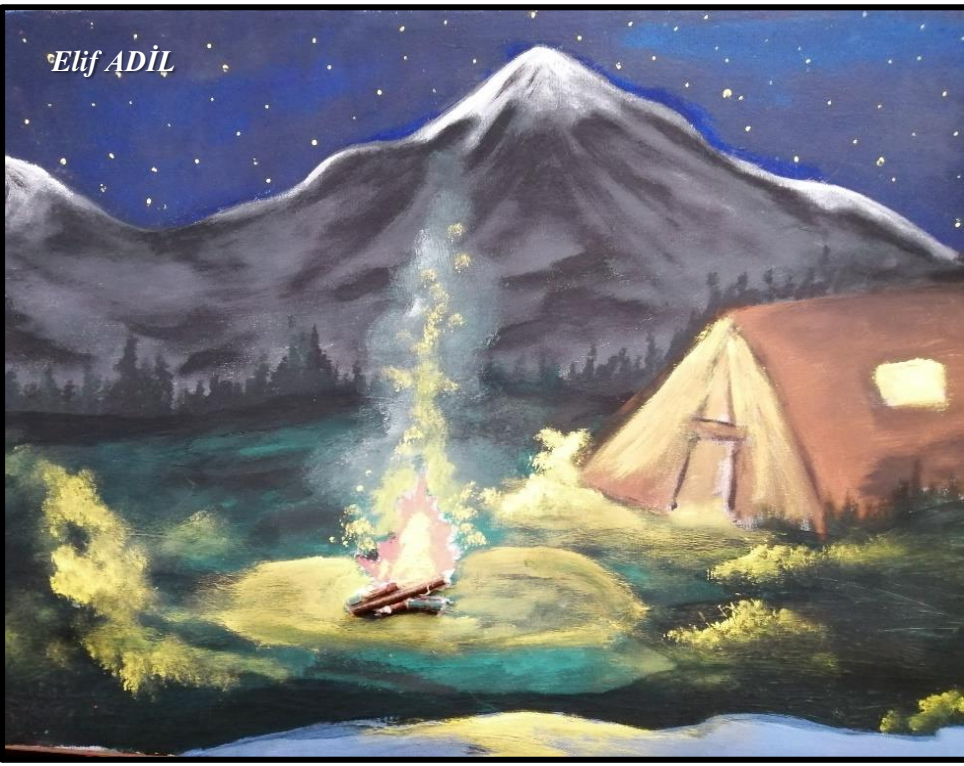
Gezegenerine misafir olan çocukları buradaki çocuklar, büyük bir coşku ve sevgi ile karşıladılar. Çocuklardan biri, “Hoş geldiniz, ne kadar güzel bir günde misafirimiz oldunuz.” dedi. Diğer çocuklar bugünün neden anlamlı olduğunu önce anlayamadılar. Sonra öğrendiler ki bugün dünyadaki tüm çocukların günüyüdü. Bugün sevginin, kardeşliğin ve mutluluğun günüyüdü. Bugün “23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı”ydı. Bu anlamlı günün çocuklara armağan eden Mustafa Kemal Atatürk’tü.

Burası kırmızı ve beyazın bulunduğu şanlı bayrak altında mutluluğun ve sevincin çoğaldığı bir yerdi. Orada olmanın mutluluğu ile dünyanın en güzel renkleri olan çocuklar el ele tutuştular. Tüm renkler kavuştu ve eksik olan renkler tamamlanmış oldu. Bütün çocuklar kendi vatanının renklerini anlatan oyunlar oynadılar.

Çocuklar bu gezegenden yüreklerinde büyük bir mutlulukla ayrıldılar. Daha sonra her yıl bugün, en güzel giysilerini giyerek bu güzel vatanında bir araya geldiler. Oraya ait olmak cennete ait olmak gibiydi. Herkes o gün sevgiyle birbirine sarıldı, tek yürek oldu.

Çocukların kahkahaları tüm evrenden duyuluyordu. Tüm çocukların mutlu olduğu koşulsuzca birbirlerine sarıldığı bir dünya ne kadar da güzeldi...

“23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı”mız kutlu olsun! Rengârenk yarınların bulunduğu yer canım vatanım Türkiye’ m sevgi ve mutlulukla dolsun.

İrem YURTDÖĞAN

HAYÂLLERİNİN PEŞİNİ BIRAKMA

Keşif yapmayı, bir şeyleri tamir etmeyi çok seven bir çocuk varmış. Keşif yapmak, araştırmak onun için hayatın eğlenceli bir parçasıymış.

Bu çocuk bir gün arkadaşı ile oynarken oyuncak araba dikkatini çekmiş. Arabanın içini açmış. Rengârenk kabloları görmüş. Kırmızı olanı çekmesiyle arabanın yanan ışıklarının sönmeye başlamış. Kırmızı kabloyu tekrar takmayı denemiş fakat nafile. O sırada arkadaşı oyuncak arabanın bozulduğunu fark etmiş. Bu araba arkadaşı için çok değerliymiş. Çocuk duruma çok üzülmüş. Arabayı alıp evine götürmüş ve tamir etmeye başlamış. İlk denediğinde yapamamış ancak pes etmemiş ve ikinci kez denediğinde arabayı tamir edebilmiş.

Çocuk mutlulukla, “Başardım!” diye bağırarak. Kızının icatlara çok meraklı olduğunu bilen annesi ne olduğunu merak etmiş. Çocuk annesine, “Hayâllerimin peşinden gideceğim anne, ne olursa olsun hiçbir zaman pes etmeyeceğim.” demiş.

Çocuk ileride çok iyi bir mucit olmak ve insanlık adına faydalı işler yapmak istiyormuş. Bu istek onun aklından, yüreğinden hiç çıkmıyormuş. Çocuk hayâllerini gerçekleştirebilmek için çok çalışıyormuş. Hatta kendisine bir kumbara yapmaya karar vermiş. Bu kumbarada biriktirdiği para ile kendisine atölye açacakmış.

Aradan birkaç yıl geçmiş, bu süreçte çocuğun hevesini kıranlar da olmuş. Ama onun en büyük destekçisi öğretmeni, dedesi ve annesiymiş. Çocuk biliyormuş ki pes etmez, çalışırsa hayâllerini gerçekleştirebilirmiş.

Kumbarasında epey parası birikmiş. O çok hayâlini kurduğu atölyeye kavuşmasına az kalmış. Evlerinin garajını atölyeye çevirmek için çalışmaya başlamış. Atölyenin duvarlarını en sevdiği renklere boyamış.

Kocaman hayâller ile dolu bu minik, şirin atölye hazırmış artık.

Çocuğun atölyesinde gerçekleştirdiği ilk faaliyet eskimiş bisikletini tamir etmek olmuş. Bu bisikleti ihtiyacı olan bir çocuğa hediye etmiş ve çocuğun mutlu olmasını sağlamış.

Daha sonra çocuk, dedesinden ona yardım etmesini istemiş. Dedesi ile birlikte dedesinin minibüsünü oyuncak toplama aracına çevirmişler. Mahalle mahalle gezmeye başlamışlar. Çocuklar, oynamadıkları ve eskiden oyuncaklarını seve seve vermişler. Çocuk bu oyuncakları atölyesinde tamir edip, daha güzel hâle getirip oyuncak alamayan çocuklara hediye ediyormuş.

Bir gün dedesi ile ihtiyacı olan çocuklara oyuncak dağıtırlarken önlerine ayağı kırılmış bir köpek çıkmış. Hemen durmuşlar, köpeği veterinerine götürmüşler. Veteriner köpeğin bir daha yürüyemeyeceğini söylemiş. Bunun üzerine köpeği dedesiyle çocuk sahiplenmişler, atölyede onun için bir yürüteç yapmışlar.

Çocuk hem köpeğin yürütmesini kolaylaştırdığı için hem de ihtiyacı olan çocuklara oyuncak yaptığı için çok mutluymuş.

Yüreğinde bu mutlulukla uykuya dalmış. Rüyasında gelecekte ülkesi için faydalı buluşlar yaptığını, hayâllerinin gerçek olduğunu görmüş. Ailesi, öğretmeni, arkadaşları onunla gurur duyuyorlarmış. Çocuk uykusundan bu rüyanın etkisi ile uyanmış ve dilinden şu sözler dökülmüş: “Hayâl etmekten hiçbir zaman vazgeçmemeliyiz, hayâllerimiz için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Atatürk’ün ‘Vatanımı en çok seven işini en iyi yapandır.’ sözünü unutmuyarak vatanımız için geleceğimiz için çalışmaktan hiçbir zaman vazgeçmemeliyiz.”

Nisa ÖZTÜRK

ENGEL DEĞİL HİÇBİR ŞEY

Koşamıyorsam topun arkasından koltuk değneklerimle,
Buna rağmen kedileri çok seviyorsam,
Ben de su veririm mahallenin tüm kedilerine.
Engel olamaz hiç kimse yüreğimdaki sevgiye.

Duyamasam da dünyanın bütün seslerini,
Ben de severim mavinin güzelliklerini.
Denizi, bulutu, açık mavi boya kalemimi...
Engel olamaz hiç kimse mavi sevgime.

Görmese de gözlerim tüm güzellikleri,
Topu, kalemi, kediyi, denizi...
Ben de kalbimde hissederim.
Engel olamaz hiç kimse yüreğimdaki sevgiye.

Melisa KASAP

KARANTİNADA YAŞADIKLARIM

Benim adım Melisa. on bir yaşındayım ve altıncı sınıf öğrencisiyim. Şu anda karantinadayım çünkü abilerim ve annem koronavirüse yakalandılar.

Bu benim açımdan kötü bir şey çünkü annemi ve abilerimi göremiyorum. Onlardan farklı bir odada kalmak zorundayım. Ben anneme çok düşkün olduğum için mi bilmiyorum onu çok özleyorum. Ne yazık ki ona sarılamıyorum, onun yaptığı yemekleri yiyemiyorum.

Sadece babamı görebiliyorum. Benim için bu da güzel bir şey çünkü en azından babamı görebilme şansım var. Babamla aynı odada kalıyorum, onunla birlikte yemek yiyorum, oyunlar oynuyorum. Babam sıkılmamam için elinden geleni yapıyor ama ben yine de annemi ve abilerimi özleyorum.

Karantinada olduğumuz için sınavlarıma giremeyeceğim. Karantinamız bittikten sonra sınav olacağım ama içimde bir korku var. Ya ben sınav olamadan okullar kapanırsa? Allah korusun, inşallah böyle bir şey olmaz.

Annem ve abim hastalığı hafif geçirirken büyük abim daha ağır geçiriyor. Koku alamıyor, tat alamıyor ama o da şu an daha iyi olduğunu söylüyor.

Bizim evimizin ihtiyaçlarını amcam karşılıyor. Ona ne kadar teşekkür etsem az olur gerçekten.

Karantinada sıkılıyorum ama arkadaşlarım beni hiç yalnız bırakmıyorlar. Yüz yüze görüşemiyoruz, bir araya gelemiyoruz ama bilgisayardan görüntülü konuşuyoruz. Normalde de bu şekilde görüşüyorduk ama ben sıkıldığım için şu anki görüşmelerimizin daha eğlenceli olduğunu düşünüyorum.

Arkadaşlarımı çok seviyorum. Bu süreçte beni yalnız bırakmadıkları için çok mutluyum. İyi ki arkadaşlarım var! Onlar olmasaydı belki daha çok zorlanırdım.

İşte benim karantina günlerim de böyle geçiyor.

Asya Nisa YILDIZ

NELER VAR KİTAPLARDA?

Kitapların içinde ne yok ki!
Saygılı, sevgili bir dünya.
Kitapların içinde ne ararsın?
Yalan olmayan gerçek bir rüya.

Sana dünyayı gezdirir,
Asya'dan Avrupa'ya.
Sonra bilmediklerini öğretir,
Bütün her şey hakkında.

Hiç duymadığın bilgileri,
Hiç duymadığın kelimeleri,
Hiç duymadığın sözleri,
Haydi kitaplarda ara.

Beren ÜFELEK

ŞEHİTLERİMİZ

Çok zor şartlarda,
Düşmanlardan korudunuz bizi.
Savaşınız hiç vazgeçmeden,
Koruyup kolladınız ülkemizi.

Çok seviyoruz biz sizi!
Olmasaydınız eğer,
Kim korurdu ülkemizi?
Kim bırakırdı bize bu cennet vatanı?

Unutmayınız ki,
Siz hiç ölmediniz,
Her zaman kalbimizdesiniz.
İyi ki varsınız!

Berfin KAYA

SAFRANBOLU

Siz hiç Safranbolu'ya gittiniz mi? Ben gittim. Ve şimdi size günlüğümde bir anı olan Safranbolu'yu anlatacağım. Hazırsanız başlıyorum.

Sabahın soğuk bir saatiydi. Yolda sessiz sedasız ilerliyorduk. Ta ki "Safranbolu" yazısını görüp aradan sapıncaya kadar. İşte o zaman anlamıştım ailem ve dostlarımız ile eşsiz bir maceraya atıldığımızı. Burası hep gitmek istediğimiz ama zaman bulamayıp gidemediğimiz bir yer. Sonunda gelmiştik. Hem de yalnız değildik. Babamın birkaç dostu ve çocuklarıyla birlikte gelmiştik.

Yürüyorduk Safranbolu'nun geniş ve yokuşlu sokaklarında. Safranbolu ahşaptan yapılmış iki katlı evleriyle meşhurdur. Sokaklarında genellikle lokumcu, koku satan yerler ve ahşaptan yapılmış hediyelik eşyalar ile karşılaşsınız. Çünkü burası ağaçlık ve dağlık bir alandır. Burada evler ahşaptan ve taştan yapılmıştır. Lokumu da çok ünlüdür.

Safranbolu gez gez bitmez. Geldiğimiz yer muazzamdı. Neşeli kuş cıvıltıları, ağaçların hışırtısı insanı rahatlatıyordu. Ama asıl yer burası değil karşıımızdaki muhteşem kanyondu. Hem de çok derin bir kanyon.

Size bir soru sorayım. Kendinizi yüksek bir yerde camın üstünde hissedin. Korkarsınız değil mi? İşte az önce bahsettiğim kanyonun üzerinde durmak müthiş bir duyguydu. Tüylər ürpertici bir yerdi. Kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum. Uçmak demişken bahsettiğim bu kanyonun üzerine uzun demir teller germişler. Buna "zipline" deniliyor. Ona da bindim. Kendimi mutlu ve huzurlu hissettim.

Kanyonun biraz ilerisinde bir kemer vardı. O kadar uzun ve yüksekti ki kendimi tutamayıp üstüne çıktım. Ayağımın altındaki ağaçlar minicik, nehir ise bir ip gibi görünüyordu. Kanyon burada sona eriyor ve bakacak bir şey kalmıyordu. Yine başka bir yere gitmek üzere yola çıktık. Bu kez nereye gideceğimizi bilmiyordum. Hedefimize yaklaşınca beni değişik bir maceranın beklediğini öğrendim. Ve işte hedefimizdeydik. Burası çok ama çok yüksekti. Tırmanmak gerekiyordu. Çünkü bir mağaraydı. Yanlış duymadınız bir mağara.

Uzun bir tırmanıştan sonra mağaraya vardık. Bu kocaman mağarayı birkaç gözlemci bulmuş. Mağara yaklaşık yetmiş milyon yıllıkmış. İçindeki sarkıtlar ise toprak yumuşaklığından ve nemden dolayı büyümüş ve kocaman olmuş. Üstelik mağaranın bir bölümü kapalıydı. Bunun nedeni ise orada yarasaların yaşamasıydı. Bu mağaraya giren en yaşlı kişi yetmiş iki yaşındaki bir kadınmış.

Evet arkadaşlar, işte bu yazı benim günlüğümde bir anıydı. Günlük tutmak iyidir ve anıları taze tutar. Bir anı dolabı gibidir. Anılar, içinde taptaze kalır. Yaşamak isteyince okur ve tekrar yaşarsın o günü. Benim anım burada sonlanıyor. Size hoşça kalın diyorum.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ömer MOLLAHÜSEYİNOĞLU
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Kezban Esra BAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Başak Neslihan KOCA
GÖRSEL DANIŞMAN
İsmail Tansel YILMAZ

YAYIN KURULU

Yusuf KIYAK
Hüseyin EMRECİK
Yasin AYDIN
Elif AYDIN
Merve Bahar ALTINIŞIK
Hürriyet BULUT
Gülbahar KANTAR

OKUL ADRES TELEFON

YAVUZ SELİM ORTAOKULU

YAVUZ SELİM MAH.HÜKÜMET CAD.GONCA
SOK.NO:14/A Çubuk / ANKARA
TEL NO:837 14 30